

Farní dovolená Český ráj

15. - 21.8.2021

Letos (r.2021) jsme vyrazili 15.8. v počtu 16 osob do okolí Jičína. Ubytovali jsme se v penzionu v Sobotce – Trnín. Na pokojích jsme byli po 2-3. Hezké prostory byly uvnitř i venku. Před penzionem

jsme snídali i trávili večery - pokud to počasí dovolovalo. V 9h jsme se scházeli k rozdělení na program, podle toho jak kdo chtěl. První den si dva naši

účastníci vyjeli parním vlakem do Trutnova. Ostatní se vydali do Jičína proslaveného Rumcajsem. I toho jsme na náměstí potkali, ale naši pozornost upoutalo město spjaté také s postavou Albrechta

z Valdštejna. Ten po bitvě na Bílé jako vévoda Frýdlantský z Jičína udělal své hlavní sídlo a zasloužil se o jeho rozvoj. Povolal sem italské architekty, které město zvelebili. Z té doby pochází také kostel sv. Jakuba, který byl zamýšlen stát se katedrálou Albrechtem zamýšleného biskupství. Tyto plány však vzali za své po jeho smrti.

Sny a plány jsou důležité pro každého z nás. Člověk, který už nemá žádné plány, duchovně umírá. Na druhé straně bychom se měli připravit i na to, že naše plány se nemusí vždy uskutečnit, jak jsme zamýšleli. Přesto je třeba se snažit

je uskutečňovat. Na mnohé problémy je potřeba se podívat jakoby svrchu, z nadsledu. Pěkný byl pohled na náměstí Valdické brány. Odtud jsme také objevili další kostel u náměstí – jezuitský – sv. Jana Křtitele, který jsme

také navštívili. Prohlédli jsme si také místní muzeum se zajímavými exponáty jako byly drahé kameny, zkameněliny zde nalezené a také obrazy s Albrechtem

Naším dalším cílem byl hrad Trosky. Ten byl založen ve 14. stol. a odolal dvěma obléháním za husitských válek. Dobyť byl až králem Jiřím z Poděbrad. Po Tricetileté válce byl opuštěn a chátral. S dvěma věžemi pojmenovanými Panna a Baba se pojí tato pověst: pán hradu kdysi odjel do ciziny a správu hradu a panství svěřil své matce

a dceři. Ty se zanedlouho znesvářily, každá se usídlila na jedné věži a hádaly se, kdo bude panství vést lépe. Zda ta mladší a krásnější, nebo ta starší a moudřejší. Nakonec obě

zmlizely. Je pojistě dobré varování pro nás, abychom se neuzavírali do sebe a nepovažovali se za lepší než druhí. Nakonec se z nás ze všech stanou trosky, ale

s nadějí, že pokud svůj život s lítostí za všechny rozpory svěříme Pánu nejvyššímu, on nás obnoví a v plné kráse zazáříme v nebeském království.

Pak jsme se vydali na cestu zpět krajinou Hruboskalska a zamířili k rybníku Věžák u krásných z vody trčících skal. Bohužel nakonec jsem měl odvahu vykoupat se jen já a Luboš. (viz následující obrázek)

Ponoření do vody má i svůj symbolický rozměr, je totiž znamením ponoření se do duchovních skutečností a v posledku do Boží lásky. To se děje i při mši svaté. V penzionu jsme ji slavili na venkovním prostranství s výhledem na louku.

Mše sv. nás spojuje s Bohem, s lidmi, ale i s přírodou. Vše totiž bylo stvořeno Božím slovem které zde přijímáme. V chlebu a vínu je viditelně přítomna příroda kterou také přijímáme.

Bohoslužbu doprovázíme

hudbou a zpěvem, neboť tak se přenáší také naše emoce. Hudba doprovází náboženské obřady asi už od počátku, neboť o ní čteme již ve Starém zákoně. Tehdy šlo jednak o zpěv a jednak o hudbu bubnů, citer, píšťal, tamburín, činel apod.

Hudba nebyla tehdy jasně rozdělena na duchovní a světskou, zpívalo se při bohoslužbách při jiných slavnostech a byla často spojena s tancem. (vzpomeňme na krále Davida tančícího v průvodu s Archou úmluvy přenášenou do svatyně). V biblických dobách také následovala hostina a radostné společenství. Podobně i my jsme se po setkání u stolu Páně setkali u stolu nejrůznějšími dobrotami (díky ženám za jejich přípravu). Poveselili jsme se nejen vyprávěním ale i zpěvem. Jen ten tanec zatím chyběl. Snad aspirace pro příště.

Další den (v úterý) jsme zamířili na zámek Sychrov. Ten od r. 1740 vlastnili Valdštejnové, ale jeho rozvoj nastal až po r. 1820, kdy se novým majitelem stal kníže Karel Rohan který sem přesídlil z Francie po Velké francouzské revoluci. Rod Rohanů patřil k nejpřednějším ve Francii a byl blízko králi. Z tohoto rodu pocházeli také mnozí kardinálové, z nichž Louis René Rohan se stal aktérem tzv. „náhrdelníkové aféry“, když pořídil pro královnu Marii Antoinettu náhrdelník za víc jak 1 a ½ milionu livrů, ale stal se obětí podvodu hraběnky La Mottové, která šperk odvezla do Anglie a po částech rozprodala. Aféra ovlivnila také vznik revoluce. Kardinál Rohan zadlužil celý rod až do r. 1863.

Za Kamila Rohana se uskutečnila v letech 1847-62 romantická novogotická přestavba a vznikl anglický park.

Usídlení rodu Rohanů zde tedy doprovázely dramatické okolnosti, ale jak je vidět vše se obrátilo k dobrému. Podobně to bude jistě platit i o našich problémech!

Toto místo navštívil i císař František Josef I a také zde pobýval hudební skladatel Antonín Dvořák, který zde i komponoval. Nevím zda i někoho z nás zde napadlo něco inspirativního, ale jistě krása a harmonie tohoto

místa zapůsobila i na naše nitro.

Většina z nás si prošla krásné interiéry zámku. Pánská pětka se rozhodla projít si zámecký park. Došli jsme až na konec, kde se rozkládá oranžerie s cukrárnou, kde bylo možné dát si kávu.

Přepych zámeckých místností se však těžko vyrovnává s krásou např. drahokamů, které se vyskytují v nedaleké lokalitě a které jsme si mohli prohlédnout v muzeu v Turnově kam jsme zamířili ze Sychrova. Někteří pak zamířili na koupání do Mladé Boleslavi

Každé ráno se několik zájemců setkávalo na modlitbě breviáře. V příjemném domácím prostředí jsme pak leckdy ještě poseděli a popovídali si.

Ve středu jsme vyrazili do skal na Hruboskalsku. Na fotce vpravo je vidět zámek Hrubá Skála, Původní hrad Skála byl postaven ve 14. století. Od vymírajícího rodu Smiřických ho získal v 17. stol. Albrecht z Valdštejna. Za socialismu byl přestavěn na odborářskou ubytovnu a tak i poškozen.

My se však vydáváme do pískovcových skal. Rozdělujeme se na tři skupiny – které jsou po třech trasách. Jedna zamíří do blízkosti hradu Valdštejn, druhá s Romanem, který jede na vozičku méně náročnou trasou a třetí slézá i vylézá nahoru a dolů, podobně jako v životě. Obdivujeme skály, které mají nejroztodivnější tvary – viz skalní útvar ve tvaru postavy na obr. vlevo za mnou.

Na fotce vlevo je Luboš a za ním v nice soška Panny Marie. Jistě i pod její ochranou procházíme skalami mezi nimiž narážíme i na vodní prameny. I v tvrdém skalnatém terénu může vyvěrat voda. Což je i symbol.

Některé skalní průrvy lákaly k nahlédnutí. Jiná místa byla i nebezpečná. Jak vlastně tyto skalní věže a sloupy vznikly? Před asi 90 miliony let se zde usazoval pískovcový materiál pocházející z Krkonoš a Jizerských hor. To zde bylo mělké moře. Po ústupu moře ve vlhkém prostředí začaly skály erodovat, rozpadat se tak vznikly jednotlivé skalní věže.

Pokles vody je na skalách patrný. Drobný pískovcový materiál byl pak vodou odnášen dál. Proces trval až do čtvrtohor (před 2-3 miliony let. Postupné hroučení náplavových skalisek tedy vytvořilo tyto zajímavé a roztodivné tvary.

Mnohé skály jsou až 30 m vysoké a najdeme na nich také horolezce. Jistě známe písničku z filmu Jak dostat tatínka do polepšovny, kterou napsal Ivan Mládek: Proč bychom se báli na prachovské skály. Tu jsme si také při našem putování zpívali. Naštěstí nikdo od nikud nepadal. Cesta ale byla pro někoho náročnější. Vše jsme dobře zvládli.

Přešli jsme i kolem skal, které měly co do činění dle pověsti s čerty, jejichž otisky dlaní se ukazují na vícero místech. Jelikož máme s sebou ochranu Boží i jeho andělů ničeho se nebojíme.

Prvním cílem našeho skalního putování byl hrad Valdštejn. Založen byl kolem roku 1260 rodem Markvarticů předků Valdštejnů a po nich hrad vlastnil

rod Vartenberků. V době husitských válek byl obsazen nejprve husity, pak loupeživými rytíři a nakonec zpustnul. V 18. stol. z něj noví staronoví majitelé udělali zajímavé poutní místo s jedinečnou atmosférou ruin a skalisky. V tom pokračovali v 19. stol. i noví kteří vybudovali turistické stezky, hrad zpřístupnili veřejnosti a založili lázně Sedmihorky.

Naše skupinka prochází oběma částmi hradu – tu plníci kdysi především obrannou úlohu i tu residenční s pěknou kaplí.

Na spojovacím mostě usedáme a jsme rádi, že se tu dnes již nebojuje a my si můžeme užívat zajímavost těchto míst. Není to i doklad toho, že se na-

plňují biblické ideály vyjádřené překováním mečů v radlice? Že to co sloužilo válkám, šlechtě slouží teď všem? Další naší zastávkou byla vyhlídka na tzv. Kapelu.

Skalní věže totiž připomínají kapelu i s kapelníkem vpředu.

Horní stezka od hradu Hrubá Skála k Valdštejnu a zpět je sjízdňá i pro vozíčkáře. Tak se našeho výletu mohl účastnit i Roman a shlédnout zajímavé skalní útvary. Pohled na ně vzbuzuje obdiv i úžas a tyto vnitřní hnutí velmi obohacují náš vnitřní život.

Proto se sem vydáváme, abychom viděli něco neobvyklého a radovali se z té krásy a harmonie. Zajímavé jsou i stromy, rostoucí i tam, kde by to nikdo nečekal. Stačí když uvízne semenko ve skalní průrvě, kam vítr přivane trochu zeminy a už vyrůstá strom, který doroste do velké výšky. Život využívá i ty nejmenší možnosti, aby se rozvíjel. Jak je to u mě? Dovedu využít i maličkosti pro rozvoj dobra? Po obědě, který měl být původně na hradě Hrubá Skála,

la, nakonec volíme Jičínskou restauraci na náměstí a na jídle jsme si opravdu pochutnali. Pak slavíme ještě Večeři Páně v místě ubytování (na penzionu).

Ve čtvrtek (19.8.) jsme se vydali na nejzachovalejší gotický hrad u nás – Kost. Byl založen ve 14. stol. Benešem z Var-temberka. Ten se do zakládací listiny podepsal latinsky Benesius de Costy, což si Češi při čtení zkomolili a přejmenovali ho na Beneše z Kosti. Potom ho vlastnili různé šlechtické rody a po roce 1989 ho v restituci získal Giovanni Kinský dal Borgo. Hrad slouží plně návštěvníkům a různým společenským akcím.

hradní kaple

Před hradem stál také dobývací stroj (metač kamenů)-viz vpravo nahoře. My jsme hrad dobývat nemuseli, stačilo koupit si vstupenku. Srdce druhého člověka také nemůžeme dobývat násilím

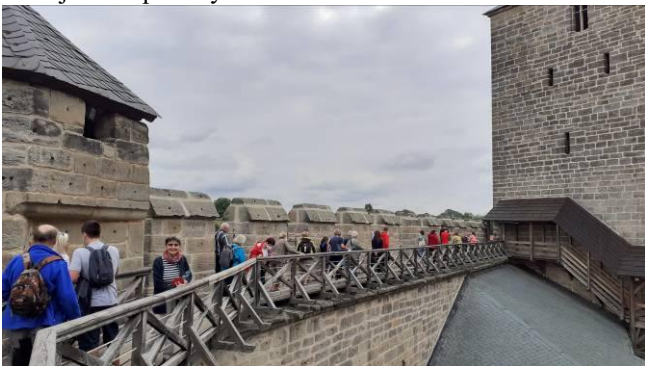

Ale ani kupováním. Záleží jen na svobodné vzájemné otevřenosti. I Boží nitro je pro nás otevřené. Vejít však můžeme jen tehdy, pokud máme nitro otevřené i my.

Myšlenka hradu se často objevuje i v biblických textech. Většinou je ke hradu přirovnán Bůh: např. v žalmu 59,10 „**moje sílo, budu se tě držet! Bůh je přece hrad můj nedobytný**“ V Bohu je mnoho přítýtků (J 14,2), u Něho naleze každý své útočiště a ochranu. A podobně jako hrad byl obýván mnoha lidmi, i v Bohu žijeme

společně s druhými a je třeba se učit vzájemně spolu vycházet už v tomto světě.

Ke hradu je přirovnán i chrám (1 Pa29,1) Ten je také pevností před duchovními útoky zla a je třeba v něm tuto ochranu hledat. Stejnou ochranou je i společenství církve, přátel. V jednom příběhu se vypráví o princí, který od svého otce dostane za úkol vybudovat po celé zemi útočiště, kam by se mohl ukrýt před nepřáteli. Buduje tedy mnohé tvrze, ale pak mu otec vysvětlí, že myslel tvrze přátel-

ských vztahů. „Budeš-li mít v každé části země přátele, kteří tě podřší a pomohou ti, nebudeš se muset bát nepřátel“. Dělejme si také na různých místech přátele. Investujme svůj čas k budování vztahů, které budou naší pevností v nepříznivých časech.

I naše nitro může být takovým hradem do něhož se můžeme uchýlit, když se naučíme přebývat v tichu s Pánem. V tichu svého vlastního srdce vstupujeme do hluboké harmonie, v níž nalezneme jednotu s Bohem a se vším

co je. V meditaci, při níž se snažíte oprostít od všech myšlenek a zůstat jen ve vědomí Boží přítomnosti, zakusíte mír, který vyrůstá z jednoty se základem našeho bytí – Bohem. On je „Ten, který je“ (Ex 3,14) V něm má kořeny i naše bytí, v Něm jsme chráněni ode všeho zlého, On je středem veškerého bytí a skrze Něj si můžeme být vědomi jednoty s každým a se vším.

Na hradě je také mnoho bran a oblouků které spojují jednotlivá nádvoří a stávají se symbolem propojení všech a všeho. V bibli máme opět mnoho míst se slovem

brána. V žalmu 24. se mluví o zvýšení klenby, aby mohl vejít „Král slávy“, tedy samotný Pán. Jde o symbol otevřenosti srdce, otevřenosti z lásky. Také církve a naše společenství musí být správným způsobem otevřená pro nové věci, pro lidi kteří mají zájem v dobrém

úmyslu vejít. Ale na druhé straně brány je třeba uzavřít před zlem.

Obrázek vpravo je humorným zobrazením

k jedné dětské hře: Zlatá brána otevřená

kdo do ní vejde, tomu hlava sejde. Někdy skutečně můžeme jakoby přijít o hlavu. V rozčilení i při vcházení „Zlatou“ branou.

Po návštěvě hradu Kost zamíříme do Svijan, do známého pivovaru. Původně jsme chtěli navštívit zámek Humprecht, ten byl ale pro neplánovaně prodlouženou rekonstrukci uzavřen.

Ve Svijanech je nejen pivovar, ale i zámek. V roce 1384 zde založili cisterciáci hospodářský dvůr v němž se od 16. stol. vařilo pivo.

V r. 1567 začíná stavba zámku, jeho majiteli byli později Valdštejnové a pak Rohanové.

Po znárodnění zámek chátral . Pivovaru se začalo blýskat na lepší časy po r.1998. Ten r.2013 zámek koupil a zrekonstruoval za pomoci Norských fondů. My jsme si ho prohlídli alespoň zvenku a nakoukli jsme i do parku. Na oběd jsme zůstali v pivovaru. Oblouky nás provází i tady, poukazují na provázanost všeho např. jídla a ducha.

Po dobrém obědě jsme se chvíli radili, jak se rozdělit do aut, protože jedna skupina chtěla do bazénu a druhá ne. Nakonec jsme jeli všichni na penzion a teprve pak, po krátké pauze se někteří vydali do bazénu v Mladé Boleslavi. Venku nebylo až takové teplo, a tak jsme přivítali osvěžení s příjemně teplou vodou, vířivkou a horkou párou. Koupání prostě k dovolené patří.

A také táborák s opékáním buřtů. Součástí areálu penzionu je také prostor s ohništěm a posezení. Majitel připravil dřevo a spolu s manželkou se zúčastnil. Hráli jsme hry, zpívali s kytarou vyprávěli si vtipy apod.

Oheň je v bibli někdy prostředkem Božího zjevení (Mojžíšovi, či Izraelitům na Sinaji), ale také nástrojem Božího hněvu.

Dnes již sice o Božím hněvu příliš nemluvíme, ale můžeme přijmout že nesoulad v přírodě oheň mnohdy způsobuje, podobně jako i v mezilidských vztazích.

Ježíš a celý Nový zákon mluví o ohni Ducha, který se má rozšířit do celého světa. Myslím, že po tomto ohni toužíme a že tímto ohněm se rádi necháme zapálit. Snad tomu napomohou i naše setkání u ohniště.

Když jsme v pátek 20.8. vcházeli do areálu Prachovských skal, naskytl se nám téměř hrozivý pohled na vrcholky v temných mracích. Jakoby nám chtěly říci: s námi nebude žádná sranda, je třeba abyste měli z nás respekt. Snad i tato skutečnost přispěla k tomu, že v bibli se velmi často Bůh přirovnává ke skále. Nejen kvůli pevnému materiálu

z něhož skály jsou, ale také kvůli respektu = bázni, kterou bychom před ním měli mít. Nejde o strach, ale o uznání jeho moc, velikosti a nadřazenosti nade vším. On se k nám sice snižuje, ale záro-

veň je svrchovaným Pánem. A to bychom měli mít stále také na mysli. Tak jako tyto mohutné skály nás převyšovaly, tak nás svou mocí převyšuje Bůh. Je sice milosrdný Otec, ale i veliký Pán a v modlitbách bychom mu měli také vzdávat chválu pro jeho nesmírnou moc. Jinak by pro nás nebyl Všemohoucím a Nejvyšším Pánem!

Potřebujeme někdy zakusit svou nepatrnost, třeba právě ve srovnání s těmito skálami, a pak s Bohem, abychom si o sobě nemysleli příliš a nechtěli poučovat i Jeho. Viz kniha Job, kde Bůh odpovídá na výčitky Joba: „Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi? ...Kdo sevřel moře vraty, a řekl: ‚Až sem smíš přijít, ale ne dál... Víš, jaké jsou řády nebes? Ty jsi je ustanovil, aby dozírala na zemi?‘“...*Job 38.kap.*

Chceme-li se podívat na skály z výše, musíme překonat sami sebe a vylézt namáhavou a strmou cestou vzhůru. I v tom je biblická myšlenka. Víme, že pohodlná cesta vede do záhuby, ale právě ta kameňitá a namáhavá vede do Božího království. Seběpřemáhání a překonávání překážek součástí zdravého a šťastného způsobu života. Kdo propadne pohodlnosti a o nic těžšího se nesnaží, těžko bude šťastný. Největší radost má člověk z toho, že překonal sám sebe. A tomu může napomoci a putování skalami.

Ne vždy je ovšem člověk v takové pohodě, aby namáhavý terén zvládl. Nicméně, pokud je

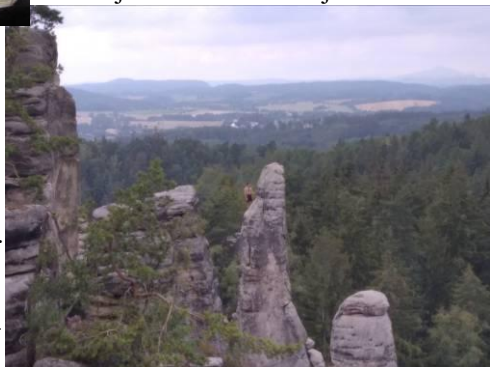
relativně zdrav, pak dosažení vyššího cíle (i v životě) přinese člověku dobrý pocit, že to zvládl. Také výhledy z výšky stojí za to. I v životě má člověk lepší přehled o životě, když něco dosáhne, když něco překoná. Nebojme se tedy překonávat sebe!

Krásu, kterou v přírodě obdivujeme, vzniká často za dramatických okolností. Tak, jak jsem již o tom psal, tyto skály vznikly hroucením skalních bloků po ústupu moře. I nás opracovává síla moře (starosti a těžkostí). I v nás se leccos hroučí, ale to nejvnitřnější zůstává a zoceluje se!

Po cestě sledujeme turistické značky, které nám ukazují správný směr k cíli. I na životní cestě máme směrovky – Desatero, Boží slovo, dobré rady našich přátel, Boží znamení. Jen jestli je však vnímáme a snažíme se podle nich život směřovat?! Přehledněme-li je, můžeme zabloudit. Ani pak, ale není vše ztraceno. Je třeba se vrátit a jít správným směrem.

Na našem putování Prachovskými skalami, procházíme také velmi těsnými soutěskami. Opět můžeme myslet na biblický výrok „Snažte se vejít úzkou branou“ (Mt 7,13) tedy bez zbytečné

zátěže nadbytečného majetku, věci i zatěžujících vztahů, zvyků, činností, apod. Čeho se zbavit, co nepotřebujeme a co nám překáží je jistě rozumné téma pro přemýšlení. Pak člověk zažije osvobození a úlevu. Mnohé z něj spadne. Nám k tomu

pomůže Ježíš, ale i naši přátelé, pokud se jim svěříme. Také na našem putování musíme věřit těm, kdo si cestu na mapě předem prošli, nebo těm, kteří mají zkušenost z podobných cest. Snažme se podobně věřit i našim bratřím a sestrám a hovořit o svých cestách. Jak už jsem se zmínil, tyto skalní útvary vznikly přírodními katastrofami. To nás také vybízí k za-

myšlení: i v naší době se může nějaká katastrofa vyskytnout. I dnes se mohou různé věci dramaticky změnit. Budeme mít dost sil se s tím vyrovnat? Neměli bychom proto na ničem příliš lpět, na nic pozemského absolutně spoléhat. Jediná opravdová jistota je Bůh. Učme se tedy všeho jiného vzdávat.

Po obědě v Jičínské jídelně se odeberáme do asi 20km vzdálené Nové Paky, kde chceme navštívit muzeum s drahokamy, tedy s různými vzácnými kameny, nalezenými ve zdejší lokalitě. Nejstarší zmínka o městě pochází z roku 1357. Je zde také klášter pavlánů z 1. třetiny 18. stol. ale ten jsme nenavštívili. Naším cílem je muzeum.

Nejprve jsme si prohlédli výstavu kresleného humoru a historickou expozici. A pak jsme již zamířili do pokladnice drahých kamenů. Ty se v této oblasti sbíraly a zpracovávaly již ve 14. stol. Najdeme zde i rostliny, či živočichy zalité v lávě a tak uchované tisíce let. Pozorujeme i zkamenělé stromy. Pozoruhodné jsou barevné kameny – ametysty, což je odrůda křemene v různých odstínech fialové barvy. Dále

chalcedon s namodralým, či šedým odstínem, (jméno získal podle starověkého města v Řecku) nebo Achát (jméno podle sicilské řeky), který je pestrobarevný (bleděmodrý, oranžovo červený apod.) Nás může zajímat, že názvy těchto kamenů najdeme také v bibli.

V knize Exodus (28,9) je řečeno, že dva karneoly budou s vyrytými jmény synů Izraele spočívat

v náramenících velekněžského roucha. Na prsou velekněze bude zavěšen náprsník s dvanácti různými drahými kameny (rubín, topas, opál, achát, ametyst....) a na každém bude jméno jednoho ze synů Izraele (dvanácti kmenů). Tak měla být připomenuta hodnota každého kmene – jeho vzácnost a jedinečnost a také, že všechny tyto kmeny a lidi má mít velekněz na srdci. I my jsme jako ty drahokami, lidé vzácní a jedineční. Spočíváme především na srdci Nejvyššího velekněze -

Krista a podobně máme být blízko srdci každého kněze, ale i každého bratra či sestry v církvi.

Dalším místem, kde o těchto drahých kamenech čteme je v knize Zjevení sv. Jana.

V kapitole 21., verši 20 jsou tyto kameny vyjmenovány jako základní kameny nového Jeruzaléma, tedy nového společenství lidí a Boha. Opět je to poukaz na 12 kmenů Izraele a na 12 apoštolů, na jejichž učení má být vybudován. Podobný ideál najdeme i na vlajce Evropské unie.

Všechny tyto kameny vznikaly v horkých podmínkách za vysokých tlaků. Podobně se formuje i náš charakter a charakter našich společenství. V různých společenských tlacích i těžkostech, kterými jako jednotlivci procházíme. Výsledkem je drahokam, naše velká hodnota.

Podobnou hodnotu má i mše sv. Je výsledkem Kristova utrpení a smrti. Stejně tak svátost Kristova těla, umístěná v monstranci. Po mši sv. následuje výstav (jaká symbolická souvislost s předchozími zážitky) a adorace. Kristovo Tělo – Chléb života i církev a nakonec celé lidstvo a celý svět, je a bude výsledkem těžké, ale smysluplné transformace, doprovázené utrpením, jejíž výsledkem bude zářivá a nádherná Boží

přítomnost ve všem a ve všech. Tak jako vidíme krásu v oněch kamenech

Ony kameny na povrchu jsou většinou nepřilíši nápadné, šedé, zašpiněné, ale uvnitř – po rozlomení uvidíme celou tu nádheru. A je-li pak onen kámen obroušen a vyleštěn, vysvitne ještě více jeho krása. A podobné je to s lidmi. Jsme někdy také šedí a nezajímaví. Uvnitř se však může skrývat pravé bohatství. A proto se snažíme scházet, otevírat se jeden druhému. Ne vždy to jde snadno, ale musíme se stále snažit. Takovou příležitostí k odkrytí něčeho krásného v nás může být třeba i závěrečné posezení s občerstvením.

Mnozí připravili krásné i chuťově výborné pochoutky a při jídle tom jsme si mohli sdělit naše zážitky ze společného pobytu. Každý, kdo chtěl mohl i složit báseň na předem stanovených několik slov: slunce, hory, písek, voda.

Vyslechli jsme pak několik úsměvných a nápaditých veršů i píesň. Pak jsme si ještě promítli fotky z jednotlivých dní a vyletů.

Jarka Králová složila tuto báseň: ***Slunce hřeje, pálí taky, od hor plují černé mraky. Budou padat kapky z nebe. ty osvěží zem i tebe. Budou hrát si s pískem v řece, co dává život – voda přeče.***

V sobotu 21.8. nastal den odjezdu. S lítostí jsme se rozloučili s hezkým místem pobytu, kde jsme zažili pěkné chvíle. Je sice pravda, že někdy to trochu zaskřípalo, když jsme se např. nemohli např. dohodnout na dopravě, ale vše se překonalo a tak odjíždíme se světlou naplněnou duší.

Na cestě zpět se zastavujeme ještě v Mladé Boleslavi, kde si chceme prohlédnout muzeum automobilky Škoda. Obdivujeme krásné vyleštěné veterány z různých dob historie výrobního závodu. Sledujeme také film, který je průřezem různých období výroby aut. Každá doba přinesla něco nového a lepšího. Říkám si, že kdyby podobně fungovala církev a rychleji by se zavádělo to nové a lepší, jistě by byla přitažlivější. Holt, jak říká Ježíš: „synové tohoto světa jsou prozíravější než synové světla.“ Snad tato společná dovolená přinesla trochu nového do našich duší a něco nového a lepšího se v našem životě uskuteční. Díky Pánu i vám. *ps*

hrad Kost

Penzion U Bukovského rybníka v Trní u Sobotky na Jičínsku